

Dierbare Broeders en Zusters,

In het Evangelie van vandaag is er één thema dat als een leidmotief terugkeert, namelijk het geloof. "Opdat zij mogen geloven": zo verklaart Jezus zelf de ziekte en dood van Lazarus. En dat is misschien minder evident, dan we op het eerste zicht zouden denken. Wijzelf weten immers op voorhand al hoe het evangelie zal aflopen. Wij weten dat Lazarus' *"ziekte niet tot de dood voert"*; wij weten dat Jezus Zijn vrienden niet in de steek heeft gelaten, dat Hij hun in hun lijden heel nabij is.

Maar wanneer we het Evangelie lezen vanuit het perspectief van Lazarus, van Martha en Maria ligt dat heel anders. Kunnen wij ons voorstellen wat het betekend moet hebben voor hen om op het moment dat Lazarus ziek wordt en sterft, Jezus te moeten missen? Jezus, waarvan tot vier keer toe wordt gezegd dat Hij Lazarus beminde. Dagenlang hebben zij op de Heer gewacht. Ze stuurden zelfs een boodschap naar hem. Maar het was allemaal tevergeefs. Er was slechts de ontmoedigende stilte en leegte van Jezus' afwezigheid. Op zijn begrafenis waren heel veel mensen aanwezig, velen kwamen om *"Martha en Maria te troosten"*,... behalve Jezus. Dat alles moet voor hen verscheurend zijn geweest. Hun geloof dat Jezus *"de Messias is, de Zoon van God"*, dat Hij de Heer van het leven is en dat Hij tevens hun goede vriend is, wordt hier pijnlijk op de proef gesteld.

Ieder van ons zal ooit wel eens in zijn of haar leven in dezelfde situatie komen te staan als Martha en Maria. Een situatie waarin we lijden omwille van de ogenshijnlijke afwezigheid van God, van Zijn stilte.

Het Evangelie toont ons echter dat er in zo'n geval twee verschillende reacties mogelijk zijn.

De eerste reactie is die van de hoogmoedige mens, die God onderwerpt aan zijn eigen cynisch oordeel of veroordeling: *"Kon Hij, die de ogen van een blinde opende, ook niet maken dat deze niet stierf?"* Het is opmerkelijk dat deze reactie juist naar boven komt, wanneer men Jezus ziet wenen bij het graf van Zijn vriend. Anders gezegd: als God ons echt bemint, waarom laat Hij dan het lijden en de dood toe? Misschien enkel en alleen omdat Hij er zelf aan onderworpen is? Wat zijn we uiteindelijk met zo'n God? Zijn liefde voor ons lijkt aanstootgevend en verwerpelijk. We willen Zijn genade niet.

Vastgenageld aan het Kruis, zal men Jezus op dezelfde wijze bespotten: *"Anderen heeft Hij gered, Zichzelf kan Hij niet redden. .. Indien Gij Gods Zoon zijt, kom dan af van het kruis."*(Mt 27, 42,40)

Een andere reactie, is niet deze van de hoogmoedige veroordeling van God, maar van de nederige verwondering over Zijn heilsplan en het liefdevol vertrouwen op Zijn goedheid. In ons Evangelie wordt dit op prachtige manier verwoord door Martha: *"Ja, Heer, ik geloof vast dat Gij de Messias zijt, de Zoon Gods... wat Gij ook aan God vraagt, God zal het U geven."*

Ondanks haar diep lijden, ondanks de vele vragen die zich in haar hart hebben opgestapeld, brengt ze nederig haar diep geloof in God, haar innige liefde en krachtige hoop tot uitdrukking. Meer nog, paradoxaal genoeg is de stilte van God, precies de plaats waar ze God kan ontmoeten, kan kennen en beminnen.

Ook deze houding komen we opnieuw tegen op de Calvarieberg, en wel in eerste instantie in de persoon van Jezus zelf. Op het kruis ervaart Jezus zelf de stilte van God. Maar, net zoals voor Martha, was voor Jezus de stilte van God geen teken van Gods afwezigheid. *“Hoe meer wij open staan voor Gods stilte, des te meer beginnen wij Hem echt te kennen”*, schrijft paus Benedictus (Catecheses over het gebed, p. 136 ev.) *“In het ogenblik van lijden is het gebed van Jezus een machtige uitroep van totaal vertrouwen in God: “Vader, in Uw handen beveel ik mijn geest”... Jezus geeft ons de zekerheid dat, ongeacht de zwaarte van onze beproevingen, de moeilijkheid van onze problemen, de last van ons lijden, wij nooit uit Gods handen zullen vallen, die handen die ons hebben geschapen, die ons ondersteunen en vergezellen op de weg van ons bestaan.”* Al zou ook een moeder haar kindje vergeten. *“Ik, Ik vergeet u nooit”*, zegt de Heer, *“Ik heb u gegript in de palm van mijn handen.”* En verder zegt Hij aan Jesaja: *“In tempore placito exaudivi te. Op het gunstige moment zal ik u verhoren.”* (Jes 49, 8 ev.) Onze-Lieve-Vrouw zei ooit tot de heilige Maria van de Gekruisigde Jezus: *“Wanneer ge God om iets vraagt, geeft Hij u het niet onmiddellijk, om op die manier Uw vertrouwen op de proef te stellen en om te kijken of ge hem, ondanks alles, nog evenveel bemint. Vervolgens, indien Ge hem nog steeds bemint, zal Hij het u, na enige tijd, geven.”*

Martha toont ons in het evangelie vandaag, wat het betekent om te geloven. Geloven dat is niet een gok wagen, geloven is *“geenszins een blinde gemoedsopwelling”* (Ie Vat. Conc). Ons geloof is een wetenschap, een zekerheid. Martha zegt willekeurig: *“ik geloof dat”* of *“ik weet dat”*. Ons geloof is zelf *“zekerder dan elke menselijke kennis, omdat het steunt op het woord zelf van God, die geen onwaarheid kan spreken.”* (CKK157) Ons geloof is zo eerst en vooral vertrouwen op God.

Dierbare Broeders en Zusters, soms kunnen wij in dezelfde situatie staan als Lazarus, Marta en Maria. Maar ooit komt de dag dat Jezus zich op weg zal begeven naar ons en ons zal toeroepen: *“Kom naar buiten.”* Dan zullen we oog in oog komen te staan met onze God en Heiland. En alleen dan zullen we in staat zijn om ons leven, met al haar gebeurtenissen, zowel vreugdevol als pijnlijk, te begrijpen. Te begrijpen vanuit het licht van de Opstanding, het licht van Pasen. De vooruitblik op deze dag kan ons zeker helpen in onze dagelijkse strijd en in de ondoorgrondelijke gebeurtenissen waarmee ons leven soms wordt geconfronteerd. Dat kan ons helpen om ons leven met nederig vertrouwen in de handen te leggen van God, die weet wat goed is voor ons. Net zoals Martha en Maria bij het graf van hun geliefde broer, net zoals de Heilige Maagd Maria bij het graf van haar Zoon. In het brandend geloof en de vurige hoop op de Verrijzenis en het Eeuwig Leven. Amen.